

mission

HOPP. SAMARBETE. FRAMSTEG.

MISSION 2018 NUMMER 1

Verksamhetsledaren välsignades till tjänst:
Gud diskriminerar ingen!

**KYRKAN I ANGOLA VÄXER
DEN NUTIDA MISSIONÄREN
FÖRSTA MÄSSAN I SYKTYVKAR**

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

Missionär i hemlandet, församlingsbesök
Maria Westerling, tfn 020 7127 242

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman, tfn 020 7127 266

Kommunikatör
Joanna Lindén-Montes, tfn 020 7127 264

Tf koordinatör för verksamhet bland studerande och vuxna, assistent för svensk service
Charlotte Steffansson-Myrskog, tfn 020 7127 282

Tf koordinatör för barn- och ungdomsverksamheten
André Ravall, tfn 020 7127 263

Projektkoordinator
Camilla Skrifvars-Koskinen, tfn 040 6535 650

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet
www.youtube.com/mission.fi
www.twitter.com/felm_svenska

mission 159:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Observatoriegatan 18,
00140 Helsingfors. Postadress: PB 154,
00141 Helsingfors

Telefonnummer till växeln: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 020 7127 282,
fms@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin
tfn 020 7127 265

Redaktör: Joanna Lindén-Montes

Redaktionssekreterare:

Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X

Mission är en gratis kundtidning som utkommer 4 gånger om året i 4 700 exemplar. Tidningen är tryckt på miljövänligt papper. Designkoncept: Antonomia AB
Layout: Montes AVP
Tryck: FRAM

LEDARE

Bevara eller förnya?

Finska Missionssällskapet kommer senare i vår att flytta till nya verksamhetsutrymmen i västra Böle i Helsingfors. Därför har vi under den senaste tiden gått igenom gammalt material för att kunna avgöra vad som kan slängas innan flytten. Många gånger då jag hittat texter och broschyrer från 1990-talet, 1980-talet eller rentav 1970-talet, har jag blivit överraskad över hur likartade funderingarna, problemen och lösningarna i arbetet varit då och nu. Världen och kyrkan har genomgått stora omställningar under de senaste 40-50 åren, men grundfrågorna inom missionen har i hög grad varit desamma.

Kanske är detta trots allt inte så förvånande eftersom missionens uppdragsgivare och missionsuppgiften som Jesus gav kyrkan är den samma då som nu. Uppmaningen att genom kärleksgärningar och förkunnelse vittna om Guds rike har stått orubbad genom århundraden. Sedan uppmaningen gavs har kyrkan fört en ständig diskussion om hur uppdraget ska förstås och hur det bäst kan förverkligas. Efter urkyrkans tid har kyrkan ofta brottats med frågan hur den ska få de kristna att se sitt ansvar för sin medmänniska nära och fjärran och hur missionstanken kan bli något som genomsyrar församlingen.

Samtidigt kommer vi inte ifrån att det har hänt oerhört mycket inom missionssektorn och att utvecklingen har gått raskt framåt, kanske i all synnerhet när det gäller hur arbetet utomlands är utformat. I denna tidning får du läsa om hur våra missionärers arbetsbild har ändrat och hur Finska Missionssällskapet i allt högre grad övergått från att själv ordna sjukvård och utbildning till att försöka påverka själva roten till fattigdomen, orättvisorna och de snedvridna strukturerna. Våra samarbetskyrkor har blivit alltmer självständiga, kyrkornas ledarskap har mognat och förvaltningen har stärkts. De kristnas antal har på många håll ökat dramatiskt och numera sänder samarbetskyrkorna också ut egna missionärer och har egna strategier för hur evangeliet ska föras vidare.

Diskussionen om vad som bör bevaras och vad som kan förnyas är återkommande inom missionen. Tanken har slagit mig att det kanske är just här som missionen ska verka, i korsdraget mellan det eviga evangeliet som gäller överallt, men som behöver tillämpas och tolkas för att få relevans för vår tid och i olika kulturer.

Marika Björkgren-Thylin

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN CHEF FÖR SVENSK SERVICE

Finska Missionssällskapets trädplanteringskampanj under reformationens märkesår inbringade mer än 20 000 euro. Byborna har nu påbörjat planteringen av de nya plantorna i Kishapu, Tanzania. Genom kampanjen vill vi rikta blickarna på klimatförändringens verkningar och våra möjligheter att bekämpa dem.

Läs mer om trädplanteringen på sid 17.

FOTO: MIKKO PYHTILÄ

4

VERKSAMHETSLEDAREN VÄLSIGNADES

Läs Rolf Steffanssons funderingar kring det nya uppdraget.

6

MISSIONÄRER BEHÖVS FORTFARANDE

Men samarbetskyrkorna blir allt mognare och självständigare.

10

FÖRSTA MÄSSAN I SYKTYVKAR KYRKA

Ett talkogäng lyckades på sex dagar färdigställa kyrkan.

12

"JAG SAKNAR MÄNNISKORNA OCH KULTUREN"

Följ med Ida-Marie Skogvik på praktik till Jerusalem.

15

KYRKAN I ANGOLA VÄXER

Spåren av inbördeskriget syns ännu och kyrkan behöver många nya medarbetare.

17

GLOBAL AKTION PLANTERAR TRÄD

Hittills har nätverket samlat in pengar för 70 träd, men kampanjen fortsätter.

"Pär varandras bördor, så uppfyller ni kristi lag."

Galaterbrevet 6:2

TEXT: ROLF STEFFANSSON
FOTO: ARI VITIKAINEN

Rolf Steffansson välsignades

Finska Missionssällskapets nya verksamhetsledare **Rolf Steffansson** välsignades till sin tjänst torsdagen den 18 januari vid en högtidlig mässa i Missionskyrkan i Helsingfors. Här skriver Steffansson själv om dagen.

Vid min välsignelse till tjänst den 18 januari i Missionskyrkan berörde några enkla meningar mig oerhört mycket. Min predikan handlade om Finska Missionssällskapets arbete i Etiopien, där evangeliet byggt broar mellan manjo- och gomaro-folkgrupperna i Kaffa län. Genom historien har manjorna upplevt att gomarorna inte ser dem som människor. Kyrkans budskap har utmanat de gamla mönstren och sakta börjar en ny kultur växa fram, där man kan dela kyrkoutrymme och matbord, och där försoning med Gud också

innebär försoning människor emellan.

Vid välsignelsen representerades Lutherska världsförbundet av vice generalsekreteraren för mänskliga rättigheter Ojot Ojulu från Etiopien. I sin hälsning berättade Ojulu, att också han är född och uppvuxen i en diskriminerad grupp i norra Etiopien, en grupp som benämns med ett ord som betyder "slav". I kyrkan har han genom det kristna budskapet förstått att han genom skapelsen och försoningen har ett okränkbart värde som människa. Genom kyrkan fick han möjlighet till utbildning och ansvarar idag

för Lutherska världsförbundets arbete för minoriteters rättigheter i hela världen.

Ojulus ord bekräftade det som Finska Missionssällskapet vill stå för också i framtiden. I centrum står Ordet, som blivit kött i Jesu liv, undervisning, död och uppståndelse. Ordet får konsekvenser, som bland annat syns i det Ojulu gör idag.

FÖRSONINGEN FÖRÄNDRAR MÄNNISKOR

Under nästan 160 år har Missionssällskapet fått se hur försoningen förändrar människor som utdömts av sig själva

till tjänst

Välsignelsen förrättades av Missionssällskapets ordförande, biskop Matti Repo som assisterades av biskop Björn Vikström, kanslichef Jukka Keskitalo, doktor Ojot Ojulu från Lutherska världsförbundet, generalsekreterare Mari-Anna Auvinen från Ekumeniska Rådet, kontraktsprost Stefan Forsén, kyrkoherde Johan Westerlund och direktören för inrikesarbetet Satu Kantola.

och av andra, och hur de som ingenting ansågs vara spelar centrala roller för förändringen av hela samhällen.

Under åren har vi också lärt oss att evangeliet handlar om mer än moraliska frågor om rätt och fel. I kulturer där det andliga och fysiska är närmare knutna till varandra än hos oss, uppfattas också orden skam, smuts, fattigdom och hopplöshet som tecken på Gudsövergivenhet och ses som synonymmer till ordet synd.

GUD ÄR NÄRVARANDE I DET RINGAKTADE

Martin Luther betonade korsets teologi, som betyder att Gud är allra mest närvarande i det vi inte tror att Gud kan ha något att göra med. I västerländskt sekulärt tänkande syns det då vi idealiserar framgång och rikedom, och ser dem som misslyckas som förlorare. I Jesu liv syns korsets teologi då han söker sig till och vidrör spetsiska, lyfter fram funktions-

hindrade i samhällets och församlingens mitt och åter med publikaner och syndare.

Den som är förtrogen med kulturer där skam och ära är de viktigaste begreppen vet också hur totalt korset går emot allt förnuft: En Gud vars ära blir synlig i total förnedring ställer hela vår mänskliga begreppsvärld upp och ner. Tron på en sådan Gud tvingar oss att omvärdera vårt förhållande till våra medmänniskor, speciellt till dem vars människovärde vi inte vill erkänna.

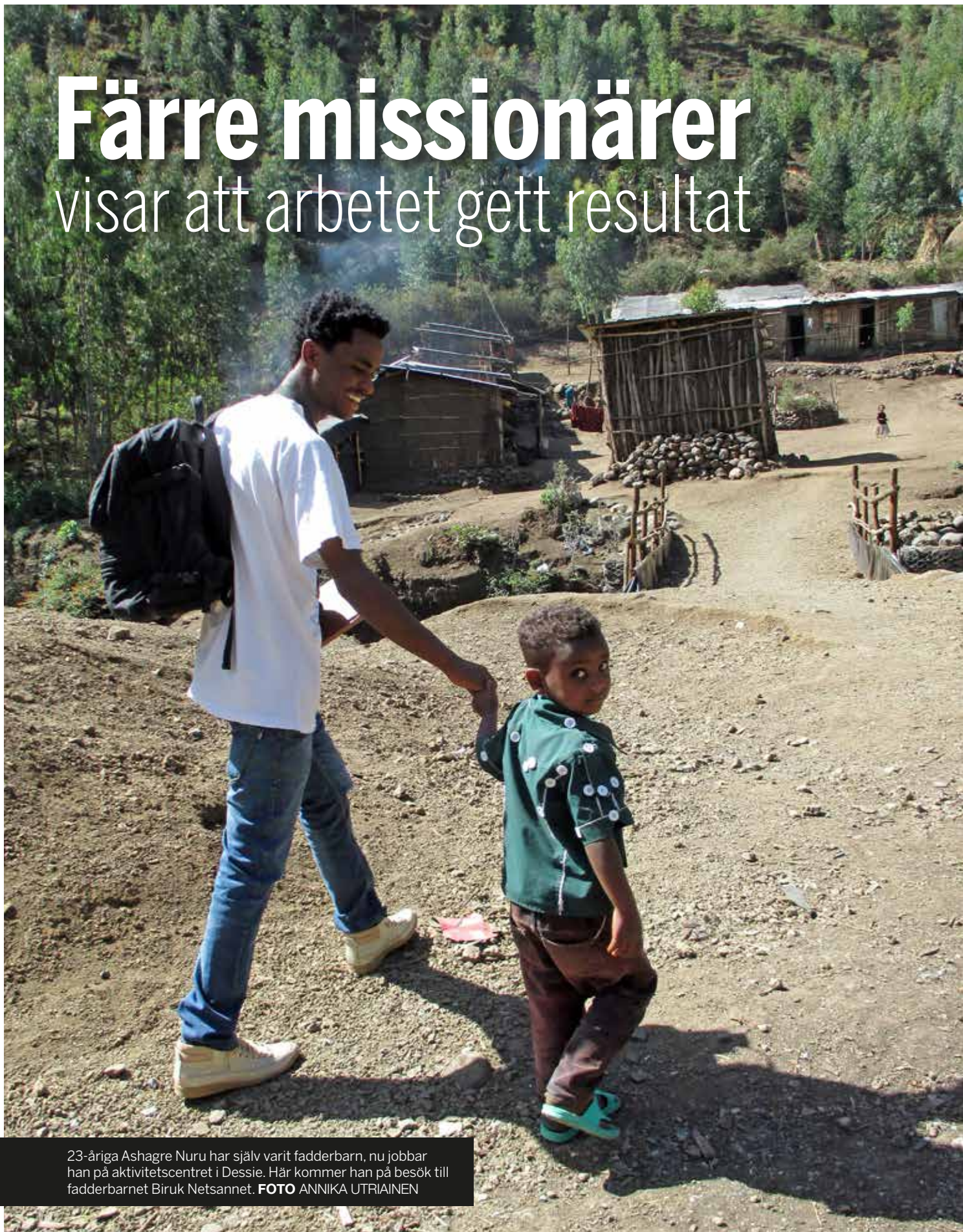
VI ÄR KALLADE TILL DE MARGINALISERADE

Med denna utgångspunkt är vår kallelse att se dem som i sina egna eller i andras ögon deklarerats värdelösa och förmedla budskapet om korset, om att Gud finns speciellt nära i deras mörker. Det betyder en ny, inkluderande inställning i både församling och samhälle. Det betyder också att vi tillsammans arbetar för att

förändra de förhållanden som förtrycker eller förkrymper deras liv. Därför engagerar sig Finska Missionssällskapet tillsammans med de marginaliserade i diakoni, i påverkansarbete och i arbete för fred och försoning. Vi ser också att Guds mission innebär försoning med skapelsen, som långtande suckar efter befrielse.

Finska Missionssällskapet är de marginaliserades missionssällskap, som delar Ordet som befriar, som konkret praktiserar ett glatt budskap för de fattiga och som bygger försoning som gör det möjligt för människor att själva vara redskap för glädje, rättvisa och fred. Genom oss är vår kyrka, dess församlingar och medlemmar delaktiga i denna globala rörelse genom förbön, påverkan och understöd. Genom de världsvida vyerna och engagemang- et kan våra församlingsmedlemmars, och speciellt de ungas, band till kyrkan stärkas.

Färre missionärer visar att arbetet gett resultat

23-åriga Ashagre Nuru har själv varit fadderbarn, nu jobbar han på aktivitetscentret i Dessie. Här kommer han på besök till fadderbarnet Biruk Netsannet. **FOTO ANNIKA UTRIAINEN**

Det är snart 150 år sedan Finska Missionssällskapet sände ut sina första missionärer. Världen, kyrkan och missionen har genomgått stora omställningar under denna tid, men vad innebär förändringarna i praktiken?

TEXT: BRITT-HELEN LINDMAN

Etiopien har Finska Missionssällskapet arbetat i snart 50 år. **Päivi Anttila**, tidigare regionchef för Etiopien, funderar hur arbetet har utvecklats genom åren.

– När Missionssällskapets arbete i Etiopien startade i slutet av 1960-talet var vår lokala samarbetspartner, Mekane Yesus-kyrkan, knappt tio år gammal. Trots att kyrkan led stor brist på utbildad personal, var den självständig och hade inhemska ledare, berättar Anttila.

– Då kyrkans stift i Hosaina skulle bildas, behövdes vår insats där. Våra missionärer var med om att organisera det nya stiftet och starta upp verksamheten, bland annat läskunnighetsprogram, bibelskola och hälsovårdsarbete, fortsätter Anttila. Missionärerna deltog också i stiftets administration och ledning. Ända från början var avsikten att skola etiopierna och så snart som möjligt överföra ansvaret för verksamheten på lokala krafter.

– Idag kan vi vara glada och stolta att vi gjort oss överflödiga i Hosaina stift, säger Anttila. Vi byggde upp verksamheten tillsammans, nu är det dags att hitta nya former för vårt samarbete. Det är en rikedom att få arbeta tillsammans som likvärdiga samarbetsparter i Guds rike. Lika mycket som vi gett i det här samarbetet, har vi fått ta emot.

Numera har Mekane Yesus-kyrkan eget missionsarbete. Kyrkan har sänt ut sjutton missionärer, främst till andra afrikanska länder och till Pakistan. Kyrkans mål är att inom de närmaste åren nå 30 miljoner människor med evangeliet, inom eget land och utomlands.

De etiopiska myndigheterna har numera begränsat antalet utläningar som får arbeta i landet. Då Finska Missionssällskapet ansöker om arbetstillstånd är det viktigt att

överväga om en etiopier kunde sköta arbetet lika bra.

– Om vi anställer en utlänning måste personen ha speciella kunskaper som etiopierna inte har, säger Anttila, eller så bör personen jobba med att upprätthålla samarbetet mellan Missionssällskapet och den etiopiska kyrkan.

– Jag gläder mig mycket då jag träffar tidigare söndagsskol- eller bibelskolelever som nu innehar ansvarsfulla poster inom kyrkan, berättar Anttila. De brinner för att föra ut evangeliet och tjäna kyrkan med sitt kunnande. Frukterna av vårt arbete syns i kyrkans tillväxt och kyrkans förmåga att klara sig själv.

Anttilas kollega **Annika Utriainen** har arbetat 23 år som missionär i Etiopien.

– Utan våra lokala medarbetare skulle vi inte kunna jobba här, påpekar Utriainen. De känner kulturen och språket på ett sätt som ingen utlänning kan lära sig. De kommer folket in på livet och förstår deras problem. De kan berätta om Guds kärlek så att människorna påtagligt känner den. Praktiska saker kan de förklara mer begripligt eftersom de inser vad som upplevs som svårt och nya idéer kan de presentera så att människorna tillägnar sig dem.

FADDERBARN BLEV VERKSAMHETSLEDARE

27-åriga Samuel Nigusu är verksamhetsledare på kyrkans aktivitetscenter i Kombolcha i norra Etiopien. Samuel växte upp i staden Dessie. Båda hans föräldrar dog i aids då han var baby och han växte upp hos sin moster.

Samuel kom med i fadderprogrammet för föräldralösa barn som Finska Missionssällskapet driver tillsammans med Mekane Yesus-kyrkan. På fritiden fick Samuel lära sig praktiska färdigheter vid aktivitetscentret som fadderarbetet driver i Dessie. På centret får fadderbarnen leka och sporta. De kan låna

Päivi Anttila har arbetat som Finska Missionssällskapets missionär i Etiopien i cirka tjugo år, två år som missionär i Tanzania och tretton år på utrikesavdelningen i hemlandet.

FOTO: ARI VITIKAINEN

Samuel Nigusu besöker Mulugeta och Kalkidan Gessese samt deras far Gessese Mengeste. På aktivitetscentret har Mulugeta tillverkat en våningssäng åt sig själv och sin bror. Sängen sparar utrymme i det lilla hemmet. **FOTO ANNIKA UTRIAINEN**

böcker från centrets bibliotek och använda centrets datorer.

Efter att ha gått ut grundskolan utbildade Samuel sig till elektriker. En tid jobbade han som trä- och metallslöjdlärare. Då aktivitetscentret i Kombolcha behövde en ny verksamhetsledare tillfrågades Samuel. Nu leder han centret. Också två av de andra anställda har själva varit fadderbarn. De har lätt att sätta sig in i fadderbarnens

liv. De vet hur det känns att mista en förälder och har själva upplevt den stigma som hiv för med sig.

Fadderarbetet som startades av Finska Missionssällskapet och Mekane Yesus-kyrkan år 2002 pågår än idag. Tack vare finländska faddrar får cirka 300 föräldralösa etiopiska barn ekonomiskt stöd för att gå i skola och får sina basbehov tryggade.

Samuel Nigusu är verksamhetsledare för kyrkans aktivitetscenter i Kombolcha. **FOTO ANNIKA UTRIAINEN**

Vårt mål är bästa möjliga hjälp

Behoven har förstås ändrat under de 150 år som Missionssällskapet verkat, säger **Rolf Steffansson**, verksamhetsledare för Finska Missionssällskapet. Då de första missionärerna åkte till Namibia fanns där ingen kyrka, ingen hälsovård, inget skriftspråk, allt skulle byggas upp från grunden. Idag finns en kyrka med många medlemmar och stor kapacitet. Att vi idag har färre missionärer i Namibia än för 50 år sedan visar att arbetet gett resultat eftersom kyrkan nu i hög grad klarar sig på egen hand.

– I vårt arbete måste vi hela tiden fundera hur vi bäst kan uppnå våra mål, fortsätter Steffansson. Om våra mål uppnås bäst genom att sända en finländsk

missionär, så sänder vi någon. Om målen uppnås bättre genom att anställa lokala medarbetare som kan språket och känner kulturen, så gör vi det. Det är inget självändamål att sända så många missionärer som möjligt. Det viktigaste är att de människor vi möter får bästa möjliga hjälp. För tillfället har vi åtta finländska missionärer i Senegal, men genom kyrkan avlönar vi också femtiofem senegaleser som arbetar inom våra projekt.

– Vi sänder fortfarande ut missionärer, men numera ansvarar de ofta för specifika uppgifter som den lokala kyrkan önskar få hjälp med. Vi kommer alltid att behöva kunniga finländare. Vårt arbete löper bättre om vi i varje land har några finländare som hittar en fin arbets-

gemenskap med den lokala kyrkans medarbetare. Den mängd missionärer vi har just nu är rätt optimal, den gagnar både oss och samarbetskyrkorna. Förmodligen kommer vi att hålla antalet missionärer på dagens nivå även i fortsättningen. Många församlingar stöder missionärer via oss och det är populärt i församlingarna att få så kallade "egna missionärer". Vi skulle kanske få in mera pengar om vi sände ut fler missionärer, men vi hoppas församlingarna är beredda att också stöda de lokala kyrkorna och deras anställda via oss.

– Vill man göra en insats kan man numera också åka ut som volontär. Under åren 2010-2016 hade vi sammanlagt 272 volontärer ute i olika korttidsuppdrag, avslutar Steffansson.

Tjugofem barn bor på Dikoni. Ytterligare ett tjugotal barn deltar i dagverksamheten på skyddshemmet. FOTO CHRISTINA HEIKKILÄ

Renoveringen av skyddshemmet Dikoni blev klar

TEXT: CHRISTINA HEIKKILÄ, MARJATTA KOSONEN

Finska Missionssällskapets fadderbarnsfond, Barnens Bank, har understött renoveringen av skyddshemmet Dikoni i Viborg. Tack vare renoveringen har barnen på skyddshemmet fått trevligare utrymmen och skyddshemmet kan ta emot fler barn. De nya utrymmena invigdes den 17 november 2017.

Skyddshemmet ligger på gatuplan i ett hyreshus i Viborg. Lägenheterna intill ägs av Viborgs stad. Då stadens lägenheter stått tomma en längre tid erbjöds Dikoni ett förmånligt hyresavtal för de kommande tio åren, förutsatt att Dikoni kunde stå för renoveringen av utrymmena.

BARNEN UPPFOSTRAS MED VÄRME

– Dikoni är ett skyddshem som håller öppet dygnet runt. Tjugofem barn bor på Dikoni. De går i skola, deltar i olika aktiviteter, går i söndagsskola och får den

omvårdnad de behöver, berättar föreståndaren för Dikoni, **Viktoria Shutova**.

Barnen är flitiga i skolan och klarar sig bra i olika sammanhang.

– Ett tjugotal barn utifrån deltar i dagverksamheten på skyddshemmet. Barnen tillbringar dagarna eller tiden efter skolan på Dikoni, men sover hemma. På Dikoni får de varm mat, hjälp med läxor och en trygg plats att vistas på.

– Stöd ges också till föräldrarna till de barn som bor på Dikoni eller deltar i aktiviteterna där, berättar Shutova.

Det speciella med Dikoni är att barnen inte förlorar kontakten med föräldrarna även om de flyttar in på skyddshemmet, utan verksamheten stöder hela familjen. I Ryssland är det vanligt att utsatta barn placeras på barnhem och att kontakten till föräldrarna därmed bryts.

– Vi vill sätta barnen i centrum.

Jag hoppas att det skulle grundas fler skyddshem som fungerar enligt samma modell som Dikoni, säger Viktoria Shutova.

HJÄLP TILL FAMILJER I KRIS

Barnen som kommer till Dikoni har svåra hemförhållanden. Svårigheter kan till exempel bero på fattigdom, bristfälliga bostäder eller föräldrarnas alkoholism. Dikoni hjälper också barn från papperslösa familjer att få möjlighet till skolgång och deras föräldrar att hitta jobb.

Dikoni kan ge omedelbar hjälp åt familjer i kris. De familjer som stöds är sådana som hamnat utanför samhällets skyddsnät och inte får annat stöd.

Skyddshemmet Dikoni grundades år 1997 med finländskt stöd. Dikoni samarbetar med den lutherska kyrkan i Viborg.

Fem män på talko i Komi

TEXT: HANNU HEIKKILÄ
ÖVERSÄTTNING: ANNIKA WILMS

Andrey Heikkilä (t.v.) och Hannu Heikkilä fäster församlingens skylt på kyrkväggen några minuter innan gudstjänsten börjar. På skylten står det: Heliga Johannes Döparens evangelisk-lutherska församling i Syktyvkar. **FOTO** SERGEJ JELFIMOV

Fem talkoarbetare åkte till Komi i Ryssland för att bygga färdigt timmerkyrkan i Syktyvkar. Pastor **Hannu Heikkilä** berättar om arbetet.

Den lilla lutherska församlingen i huvudstaden Syktyvkar i den ryska delrepubliken Komi hade varit utan kyrka i tre år. Ett år tidigare hade man rest en cirka 70 kvadratmeter stor timmerram. Fönstren var på plats, liksom också vinds-, mellan- och bottenbjälklagen. Det gällde att fortsätta arbetet. Det var meningen att talkoarbetet skulle avslutas med den första mässan i kyrkan. Vår gruppleddare, missionären Andrey Heikkilä, hade gett oss en riktig utmaning. Förutom Andrey bestod gruppen av tre män från Österbotten och mig själv från Sastamala.

I Syktyvkar fick vi hjälp av fyra unga studerande från bygglinjen vid ett yrkesinstitut och av tre talkoarbetare. Vi gjorde sex 12–14 timmar långa arbetsdagar med avbrott för de mat- och kaffepauser som församlingen ordnade. Arbetet omfattade en terrass, trapporna på utsidan, rivningen av en vägg, isoleringen, golvet, taket, toaletten, värmeelementen, belysningen, altaret och rätt mycket städning. Ännu på söndagen var vi tvungna att fortsätta. Själv var jag helt slut redan på torsdagskvällen och tänkte att det här fick vara sista gången.

”KYRKAN ÄR GUDS HEM”

På söndagen den 29 oktober medan vi fortfarande städade började kyrkan fyllas av folk. Till slut var vi mer än 30 personer.

Vilken glädje människorna utstrålade! Nu hade de en egen kyrka. Gladast av alla var församlingens pastor Sergej Jelfimov. I sin predikan betonade han att kyrkan är Guds hem. Och eftersom vi är Guds barn är kyrkan även vårt hem.

Efter mässan blev vi bjudna på te och kaffe. Församlingsmedlemmarna hade med sig allt möjligt för det gemensamma festbordet. Glädjen och tacksamheten var stor. Och jag tog tillbaka mina tankar om sista gången. Nu fick jag se vilken glädje och tacksamhet man kan åstadkomma genom att hjälpa andra.

Under hemresan tänkte jag att jag var

privilegerad som fått se den glädjen. Hjälparna får sällan chansen att själva se den. Det gäller till exempel dem som betalade för vår resa och för byggmaterialet genom att stödja Ingermanlands kyrkas arbete genom Finska Missionssällskapet. Därför förmedlar jag på det här sättet Syktyvkar lutherska församlings tack också till alla er.

>> *Artikelskribenten Hannu Heikkilä är kaplan i Sastamala församling. Åren 2007–2015 arbetade han för Finska Missionssällskapet i Ryssland.*

När arbetet var slutfört firades nattvard för första gången i den nya kyrkan. Nattvarden förrättades av församlingens pastor Sergej Jelfimov. **FOTO** ANDREY HEIKKILÄ

”TRO OCH BÖN KAN FLYTTA BERG”

Syktyvkar församling i Ryssland utvecklar aktivt diakoniarbetet och verksamheten för barn och unga.

Den sista söndagen i oktober var full av glädje och tacksamhet i Syktyvkar församling. Efter flera utmanande år fick församlingen fira sin första gudstjänst i en ny kyrksal. Mer än 30 personer deltog i festgudstjänsten. Också nya människor hade hittat till församlingen.

– Under mässan fick vi bevittna att tro och böner kan flytta berg”, konstaterade Andrey Heikkilä.

Många församlingsmedlemmar och våra systrars och bröders böner gjorde det möjligt för oss att knäböja vid det altare som tillverkats föregående dag. Altarbordet bärs upp av tre pelare som symboliserar treenigheten och tron, hoppet och kärleken. Störst av dem är kärleken, Guds kärlek, genom vilken församlingen har fått ett nytt hem.

Den kyrka som nu står färdig ligger i ett nytt bostadsområde med många barnfamiljer. Missionssällskapet har understött församlingen i flera år. I och med de nya

lokalerna kan församlingen mångsidigt utveckla sin verksamhet, särskilt inom arbetet med barn och unga.

Tack vare tilläggsfinansiering kunde kyrkans och församlingens lokaler färdigställas. På våren ska också söndagsskolans lokaler och sakristian byggas färdiga.

TEXT: CHRISTINA HEIKKILÄ

PROFIL IDA-MARIE SKOGVIK

Ungdomsledare i Petrus församling. Utbildad fysioterapeut.

Orienterar och idrottar på fritiden.

Åkte på Felm Volunteer-uppdrag till Jerusalem augusti-oktober 2017, där hon hjälpte till vid Finska Missionssällskapets verksamhetscenter.

TEXT OCH FOTO: JOANNA LINDÉN-MONTES

Ungdomarna

är nästa generations ledare

da-Marie Skogvik kom i kontakt med ungdomar från många olika kulturer och församlingar under sina två månader som volontär i Jerusalem.

– Det var bra att åka iväg ensam. Jag motiverades att ta mig ut på egen hand i staden och fick många nya vänner, speciellt genom idrotten och orienteringen. En dag gick jag in i en sportaffär för att skaffa en karta. Butiksägaren såg märket på min tröja och förstod genast att jag var från Finland. Butiksägaren och hans dotter erbjöd mig att delta i en orienteringstävling i Tel Aviv och nästa morgon kom de för att hämta mig. Det blev en oförglömlig upplevelse!

"SATSA PÅ DE UNGA!"

På vardagarna hjälpte Ida-Marie till vid Finska Missionssällskapets verksamhetscenter Shalhevetjah.

– Missionssällskapets verksamhetscenter är en varm och bemötande plats. Hit får du komma som kristen, jude, muslim eller ateist. Och gå som du är. Det är viktigt med en sådan här plats, ett ställe där man får umgås fritt utan att bli dömd.

Vid centret ordnas bibelundervisning, gudstjänster, läger och olika former av klubbverksamhet. Dessutom erbjuder centret diakonalt stöd, kris- och självvård samt arbetshandledning.

Ida-Marie fäste sig speciellt vid hur annorlunda ungdomarnas uppväxt är i Jerusalem.

– Deras miljö är präglad av konflikter och motsättningar. De behöver få växa upp med goda värderingar. Det här är en av orsakerna till att Finska Missionssällskapet behövs i Jerusalem. Det låter som en kliché, men ungdomarna är nästa generations beslutsfattare och behöver stöd för att utvecklas till goda ledare.

– Jag saknar människorna och kulturen. Debattkulturen var intressant: man är rakt på sak! Det blir snabbt högljutt och livligt.

Ida-Marie rörde sig mycket på

egen hand i Jerusalem.

– Jag kände mig trygg. Man ser många rubriker om sammandrabbningarna i området, men i Jerusalem flyter livet på. Jag undvek östra Jerusalem, där märker man av konflikterna. Men vardagen är normal på Jaffa Street.

– De första veckorna fick jag hjälp av min finska handledare och kom snabbt in i Finska Missionssällskapets arbetsgemenskap. Jag fick också träffa de lokala samarbetspartnerna och besöka olika projekt och utsatta minoriteter som Missionssällskapet jobbar med i Jerusalem och på Västbanken.

PUTSADE DOPBASSÄNG OCH VÄLKOMNADE BESÖKARE

– Jag fick speciellt upp ögonen för det arbete som sällskapet gör bland afrikanska flyktingar och utsatta kvinnor. Det finns en stor bredd i arbetet och det händer massor hela tiden!

– Jag dejourerade på centret när bland annat ungdomsgrupperna samlades till olika aktiviteter och religionsdialog. Jag kom i kontakt med många jag annars inte skulle ha talat med. Jag fick rycka in och städa förråd, möta människor i vardagen och göra mycket praktiskt. Ibland kom någon till kyrkans "drop-in-diakoni" och jag fick visa dem till rätta.

Arbetsdagen delades upp i två skift, som Ida-Marie alternerade mellan.

– Det kunde vara trettio grader mitt på dagen. Men sedan på kvällen går solen ner mitt i allt och det blir svalare. När jag var ledig kunde jag bekanta mig med Jerusalem. Jag lärde känna många volontärer från olika länder. Svenska teologiska institutet ligger nära Shalhevetjah. Jag fick teologvänner där och blev bekant med unga genom den lokala evangelisk-lutherska kyrkan som Missionssällskapet stöder.

IDROTTEN FÖREAR

Ida-Maries idrottsintresse kom väl

till pass bland ungdomarna i Jerusalem.

– När den etiopiska ungdomsgruppen samlades på kvällarna spelade vi pingis, fotboll, basket och innebandy tillsammans på innergården. En del av etiopierna är messianska judar och födda i Jerusalem. De talar hebreiska och vi hade inget gemensamt språk men kunde sporta tillsammans!

Israel har en befolkning på ungefär 8,2 miljoner. Omkring 75 procent av befolkningen är judar, cirka 18 procent är muslimer och endast 2 procent är kristna.

– Missionssällskapet stöder flera små kristna gemenskaper som finns i Jerusalem, bland annat genom att erbjuda dem en samlingsplats. Vid verksamhetscentret samlas bland annat en koreansk, en etiopisk och en kinesisk församling. Mycket av verksamheten på centret går ut på att stöda barn och unga. De behöver en trygg plats att komma till, en plats där de får lära sig om fred.

DE LUTHERSKA SKOLORNA HJÄLPER

Finska Missionssällskapet stöder barns välmående i både Israel och Palestina genom olika projekt och fadderarbete.

– Jag besökte tre lutherska skolor på Västbanken, där både kristna och muslimska barn går i samma klasser. Jag fick diskutera med skoluratorer och utveckla ett träningsprogram tillsammans med Missionssällskapet. Många ogifta muslimska kvinnor och flickor kan inte ens gå ut på promenad utan att en man följer med. Jag gjorde upp träningsprogram som de kan utföra hemma. En del har problem med ryggen och är oroliga för det. Det var fint att få bidra med min yrkeskunskap.

– Jag uppfattade att fadderbarnen i Ramallah, Betlehem och Beit Sahour har det bra. De är tacksamma över att inte behöva gå i offentliga skolor. Barn med specialbehov får stödundervisning och de växer upp omgivna av tolerans. ▶

Orientering och löpning hör till Ida-Maries favoritsysselsättningar. Hon deltog i en orienteringstävling i Tel Aviv. FOTO PRIVAT

Ida-Marie spelar pingis med ungdomarna. FOTO SARI LEHTELÄ

Inbördeskriget tog slut – nu blomstrar kyrkan i Angola

Nya testamentet på umbundu firas i Huambo. FOTO JOYCE VAN DE VEEN

TEXT: MARITTA PELTOKANGAS, EEVA-LIISA RANTASUOMELA OCH KIRSI ELO

Kyrkan i Angola upplever spännande tider. Inbördeskriget som startade år 1975 tog äntligen slut 2002. Sedan dess har Angolas lutherska kyrkas verksamhet spritt sig från Kunene län i södra Angola till nästan alla län. Kyrkans medlemsantal har mer än fördubblats. Det finns nu ett sextio-tal församlingar och antalet medlemmar i kyrkan är cirka 60 000.

Spår av kriget syns ännu. Freden har medfört att människor nu kan röra sig fritt och att flyktingar har kunnat återvända hem. Men landet står inför stora utmaningar i form av fattigdom, arbetslöshet och ekonomisk ojämlikhet. Utbildning och hälsovård utvecklas långsamt och vägarna är i dåligt skick.

ARBETE PÅ GUDS ÅKER

– Jag vill jobba på Guds åker, så förklarar 19-åriga Elifas Immanuel varför han har påbörjat treåriga diakonstudier på kyrkans institut i Shangalala i södra Angola.

Vad betyder då Guds åker?

– Det är den här världen, svarar Elifas.

Elifas Immanuel miste sin pappa då han var nio år. Pappan var inte kristen, men resten av familjen deltog i den lutherska kyrkans verksamhet. År 2015 flyttade Elifas till Shangalala för att gå i skola. I hembyn fanns bara en fyraårig grundskola, medan Shangalala kunde erbjuda både högstadium och gymnasium. Elifas har inte ännu avlagt hela grundskolan, men hoppas kunna göra det vid sidan om studierna till diakon.

Vad för slags arbete gör diakonerna?

– De besöker fattiga och äldre, delar ut säd och annan mat, tvättar äldre och hjälper till på andra sätt. De kan predika i församlingarna och undervisa konfirmander. Sådant arbete vill också jag göra, bara jag får utbildning först, säger Elifas.

BRIST PÅ PRÄSTER OCH DIAKONER

Enligt pastor **Emilia Namunyekwa**, som leder kyrkans diakoniarbete, finns det i nuläget ett trettiotal utbildade diakoner som jobbar i församlingarna.

– År 2000 hade vi bara några få diakoner

som hade utbildat sig i Namibia. År 2006 startade kyrkans egen diakonutbildning i Shangalala och situationen är redan bättre.

– Kyrkan har stor brist på präster. En del av de mer erfarna diakonerna har vidareutbildat sig till präster. Detta minskar förstås på antalet diakoner, men prästerna med diakonutbildning är mycket uppskattade. Diakonutbildningen och erfarenheterna av att jobba som diakon har gett dessa präster färdigheter som inte alla präster har, berättar Namunyekwa.

HÄNGIVNA ANSTÄLLDA

Pastor **Dionício Popawa** ansvarar för kyrkans evangelisation och mission. Han föddes i ett icke-kristet hem, men blev intresserad av kristen tro redan som barn. Som 16-åring döptes han. Följande år hamnade han i armén, där han blev kvar i åtta år. När han lämnat armén gick han en evangelistkurs i Shangalala och efter några år i arbetslivet beslöt han sig för att studera till präst.

Grundskolan har Popawa avlagt vid sidan om allt det andra under många år av

”

De frivilligas insats i församlingsarbetet är livsviktig. Missionssällskapets stöd är oerhört betydelsefullt, utan stödet skulle vi inte ha möjlighet att arbeta på avlägsna platser, säger Popawa.

sitt vuxna liv. Han började i första klass först som 13-åring. Nu är han 57 år och väntar på resultaten från studentskrivningarna.

När Popawa blev prästvigd år 1994 fanns det åtta församlingar, idag finns det 59.

– Jag blir djupt imponerad av engagemanget jag ser hos präster, doplärare och evangelister på avlägsna platser på landsbygden. De delar det goda budskapet trots utmanande förhållanden och brist på lön.

– Olika etniska gruppers seder och annorlunda kultur innebär en stor utmaning för oss. Kyrkan skulle vara välkommen till många orter. Många församlingar finns på landsbygden och vägarna dit är svårframkomliga och vi har inte möjlighet att ens skaffa basutrustning för en evangelist eller präst. De frivilligas insats i församlingsarbetet är livsviktig. Missionssällskapets stöd är oerhört betydelsefullt, utan stödet skulle vi inte ha möjlighet att arbeta på avlägsna platser, säger Popawa.

– Allt fler flyttar från landsbygden in till städerna, så vi behöver också satsa på städerna. Det är bra att vi numera har en strategi och att vi gör vårt arbete planenligt.

I Angola stöder Finska Missionssällskapet framförallt utbildningen av präster, diakoner, missionärer och andra ansvarstagare. Sällskapet understöder bibelöversättning till sju olika språk och arbetar också för att stärka kyrkans administration.

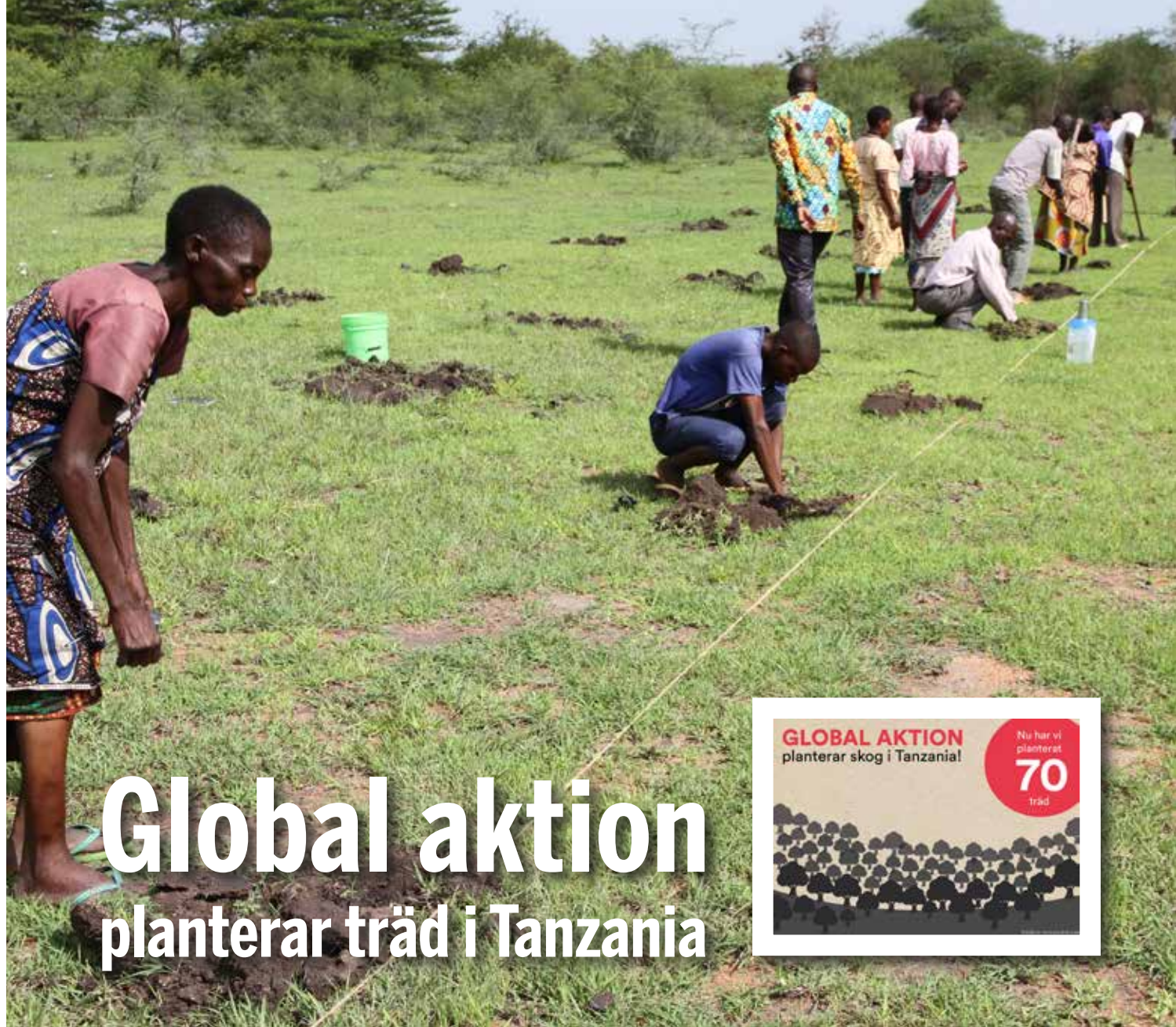
19-åriga Elifas Immanuel går en treårig diakonutbildning. Grundskolan är på hälft, men han hoppas få den färdig vid sidan av studierna.

FOTO MARITTA PELTOKANGAS

DELTA I FASTEINSAMLINGEN

Du kan delta i fasteinsamlingen genom att betala in en gåva till FI38 8000 1400 1611 30, märk gåvan F2018. Så här kan du hjälpa studerande på institutet i Shangalala:

**En gåva på 20 €
bekostar fyra lektioner på
teologiska institutet i Shangalala.**

Global aktion planterar träd i Tanzania

Finska Missionssällskapets nätverk för unga vuxna, Global aktion, satsar på att plantera träd i området Kishapu i Tanzania. Under höstterminen samlade nätverket in pengar för att täcka kostnaderna för planteringen av 70 träd.

Området Kishapu har ett av de hårdaste klimatet i Tanzania, och har fått lida mycket på grund av klimatförändringarna. Regnmängderna har ställvis bara varit hälften av vad som skulle behövas. Trädbeståndet i skogen har minskat eftersom den växande befolkningen har behövt ved, byggmaterial och träkol. Nu påminner

området snarare om ett buskage än om en skog.

– Global aktion arrangerar evenemang som på olika sätt lyfter fram hur vi kan förverkliga vårt globala ansvar i vardagen, berättar koordinatör Charlotte Steffansson-Myrskog. Att understöda skogsplanteringen i Tanzania är ett enkelt sätt för oss att vara med och bidra till en positiv utveckling.

Vid varje Global aktion-evenemang finns det möjlighet att bidra till trädplanteringsprojektet. Med konto- och referensnummer kan man även bidra utanför

evenemangen. Via Facebook-gruppen Global aktion och Finska Missionssällskapets frivilliga kan man visuellt följa med hur skogen växer.

– Kampanjen fortsätter under vårterminen, berättar Charlotte. Jag hoppas att vi tillsammans ska kunna plantera över hundra träd.

Nätverket Global aktion har regelbunden verksamhet bland unga vuxna i Helsingfors. På andra studieorter i Svenskfinland ordnas Global aktion mera sporadiskt. Årets första Global aktion-samlingar har temat människohandel.

MISSIONSFESTEN ORDNAS DEN 19-20 MAJ I NYKARLEBY

Kom med på ett heldagsseminarium med temat Mission i livets utkanter. Vi behandlar olika typer av utsatta situationer där missionen jobbar och reflekterar över hurdana grupper som lever i utkanten av samhället. Vi funderar också på vad du och jag kan göra för att bidra till ett människovärdigt liv för alla och till att Guds kyrka i världen går vidare. Programmet avslutas med högmässa på söndag.

Program

Lördag 19.5

- 10.30-12 Program I LIVET I UTKANTEN
Bibelstund med temat Evangeliet från marginalerna samt korta inlägg om utsatta grupper som daliter, etniska minoriteter, förföljda kristna och föräldralösa barn.
- 13.30-15 Program II MISSION PÅ HEMMAPLAN
Temagrupper:
1) Då missionsfältet når vår egen ort
2) Ett måttfullt och ansvarsfullt liv
3) Bön för kyrkan i världen
4) Sjung med Furahakören
5) Topelius och missionen inkl. rundvandring på Kudnäs
6) Att vara lärjunge och förändra världen
- 15.30-17 Program III LIVETS UTKANTER – EN GROGRUND FÖR KONFLIKTER
Samtal om missionens och kyrkans roll i krig och konflikter samt arbetet för fred och försoning.
- 19-20.30 Festkväll LIVETS UTKANTER - DÄR DET NYA LIVET FÖDS
En kväll med sång, musik och korta vittnesbörd om kyrkan i världen och hur evangeliet går vidare.

Söndag 20.5

- 10.00 HÖGMÄSSA
Liturg Lars-Johan Sandvik, predikant Rolf Steffansson.

Medverkar gör verksamhetsledare Rolf Steffansson, doktor Sarah Safdar från Pakistan, forskare Svante Lundgren, kommunikationskonsult Elli Flén, chefen för kyrkligt arbete Pia Kummel-Myrskog, missionärerna Maria Westerling, Christina och Andrey Heikkilä, artisten Erik-André Hvidsten, Furahakören och många fler.

Mer information på www.finskamissions-sallskapet.fi/missionsfest.

VÄLKOMMEN MED!

Rätt till ändringar förbehålles.

KOMMANDE EVENEMANG

1.3.2018: Helsingfors, Pensionärsföreningen Olympia, kl. 13, Mannerheimvägen 97. "Att växa upp som missionärsbarn" med Charlotte Steffansson-Myrskog.

18.3.2018: Kristinestads sv. församling, Familjens missionsöndag kl. 12 i församlingshemmet, knattekyrka, servering. Maria Westerling medverkar.

18.3.2018: Kristinestads sv. församling, Missionscafé för alla åldrar kl. 18 i församlingshemmet. Maria Westerling berättar om Missionssällskapets arbete bland utstötta och diskriminerade i Nepal.

18.3.2018: Johannes församling, S:t Jacobs kyrka, Drumsö kl. 10. Furahakören medverkar i högmässan.

25.3.2018: Global aktion-brunch med internationell gäst, kl. 10.30, Missionshuset, Observatoriegatan 18, Helsingfors.

15.4.2018: Nykarleby församling, Jeppo kyrka, kl. 19, rysk-svensk gudstjänst med Andrey Heikkilä.

3.5.2018: Helsingfors, Hemvrån, Simonsgatan 12A, kl. 18. Fred, krig och kvinnor: föreläsning av Elli Flén. Arr. Global aktion/Finska Missionssällskapet, Helsingfors svenska Marthaförening och Mellersta Nylands Marthadistrikt.

10.5.2018: Geta, Åland, kl. 13, missionsdag med Christina och Andrey Heikkilä.

Boka in redan nu: Missionsfest med seminarium 19-20.5.2018 i Nykarleby. Se programmet på s. 18.

Birgitta Rosenqvist från Kvevlax vann första pris i tävlingen om vilken som är den vackraste julsången. Stort grattis till vinnaren!

Den vackraste julsången var än en gång Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt som fick 122 röster, hela 35 % av de totalt 343 rösterna. På andra plats kom Stilla natt, heliga natt med 40 röster. Trea blev Härlig är jorden med 34 röster och på fjärde plats Nu tändas tusen juleljus med 26 röster.

Vill du göra en insats för missionen?

Vi söker personer som på frivillig basis vill översätta texter för Finska Missionssällskapet. Tack vare vår översättarpool kan vi erbjuda våra understödare information på svenska. Texterna skickas per e-post så du kan bo var som helst. Om du är intresserad kan du kontakta britt-helen.lindman@finskamissionssallskapet.fi för mer information.

Inbjudan

Hur gör man ett testamente?

Vad bör man beakta?

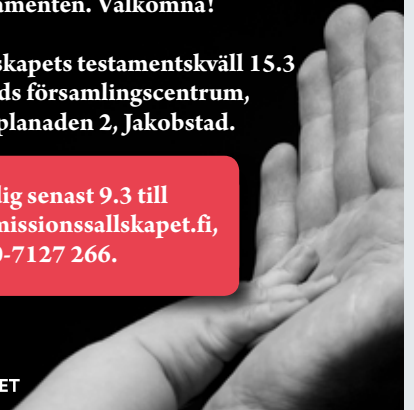
Vår jurist svarar på dessa och andra frågor som rör testamenten. Välkomna!

Finska Missionssällskapets testamentskväll 15.3 kl. 18 i Jakobstads församlingscentrum, Ebba Brahe esplanaden 2, Jakobstad.

Anmäl dig senast 9.3 till
fms@finskamissionssallskapet.fi,
020-7127 266.

FINSKA 1839
MISSIONSSÄLLSKAPET

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPETS KONTONUMMER

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH
Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Födelsedags- eller minneskonton

Britt-Helen Lindman,
tfn 020-7127 266

KYRKAN SOM ETT HOPPETS FYRTORN

I stiftet ville vi ha ett litet mellanprojekt inom missionen för åren 2017-2018, medan vi funderar på hur missionsinsatsen på stiftplanet ska se ut framöver. Vi hade avslutat ett längre samarbetsprojekt och sökte nu ett mindre projekt för ett par år. År 2016 hade jag deltagit i en resa som arrangerades av Finska Missionssällskapet till Senegal och eftersom det har funnits finlandssvenska missionärer där under en lång period, kändes det naturligt att göra en insats för kyrkan i Senegal och bland de människor som missionärerna jobbat med.

Något som den evangelisk-lutherska kyrkan i Senegal har stort behov av är bättre utrymmen för sin verksamhet. Här i Finland har vi under en lång tid varit vana med fina byggnader att använda oss av: kyrkor och församlingshem, lägergårdar och begravningskapell. Det har funnits en byggnadsmassa som kommit till under ett flertal generationer och som vi nu tar för givet, även om de med jämna

mellanrum måste renoveras och ibland avyttras.

Kyrkan i Senegal är mycket fattig och dess medlemmar är ännu fattigare. Jobb finns det inte heller att få och den svåra ekonomin gör att man drömmer om ett liv i det rika Europa. Men drömmen kan lätt ta slut i öknens sand eller i en sjöoduglig båt på Medelhavet. Därför skulle det vara viktigt att försöka skapa hopp om en bättre tillvaro i Senegal och där ser jag att kyrkan har en viktig funktion.

När en kyrka byggs föds det hopp på så många olika plan. För en del människor handlar det om att få ett konkret arbete, för andra handlar det om att man ser att saker och ting går vidare, att det sker en utveckling. Att man får något ställe där man kan samlas och umgås, be och fira nattvard. Jag ser kyrkan som ett hoppets fyrtorn. Kanske rent av en orsak att stan- na kvar i sitt hemland.

Det finns människor som menar att vi gör kyrkan i Senegal en björntjänst

genom att satsa pengar på ett byggprojekt. De anser att de lokala människorna bryr sig mera om en kyrka som de byggt med egna medel. Naturligtvis finns det ett korn av sanning i detta. Något som man själv har investerat i sköter man om på ett speciellt sätt. Nyss hemkommen från Vietnam, bär jag dock på en annan tanke. Jag firade en katolsk kvällsmässa i Huiyen Sy kyrka, en av den församlingens fem mässor en vanlig söndag. Kyrkan hade byggts med privata pengar i det franska Indokina. En kyrka från kolonialtiden. Ändå var den till sista plats fylld av människor som såg den som sin hemkyrka. Jag slogs av tanken att det kanske inte spelar så stor roll vem som byggt kyrkan, det viktiga är att man ser den som sin egen.

Tomas Ray

stiftssekreterare för mission och internationellt arbete

Blomsterprakt i Senegal. FOTO: MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN